

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 42
Den 19 Okt.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.
Redaktion: Signe och A. Walder.

41 årg.
1924

Elia i Guds skola.

I Kon. 17: 1—16.

u får ni några söndagar läsa om en kraftfull man, som trots allt gjorde Guds vilja. I dag träffa vi honom först inför konung Akab. Han säger till honom, att varken regn eller dagg skulle falla över landet. Varför skulle en sådan olycka drabba folket? Jo, man hade övergivit Gud. Akab var gift med en prinsessa från Sidon. Sedan barndomen var hon van att dyrka Baal och Arstarte. Hon förmådde inte bara sin man, kungen, utan nära nog hela folket att offra till dessa främmande gudar. I huvudstaden Samaria fanns det hundratals präster, som tjänade i det praktfulla gudahuset. Det var ej många, som längre vågade offra till den sanne Guden.

Konungen och hans drottning jublade över sina framgångar. Och särskilt var drottningen besluten att låta döda den profet, som vågade tala i Herrens namn. Trots detta hade nu Elia på Guds befallning gått till konungen i hans palats. Han har ensam och oförskräckt gått förbi alla soldaterna, som stodo på vakt. Ingen kunde hindra honom att träda fram inför konungen. Med mäktig röst frambar han sitt budskap från Israels Gud. Inte en regndroppe skulle falla och befrukta landet. En hemsk torka skulle bli Herrens straffdom över det olydiga folket.

När Isebel fick höra om besöket, blev hon alldeles vild. Hon tyckte, att hennes make varit en stackare, som ej passat på att gripa Elia. Hon kunde ej förstå hans tal, att han blivit alldeles lamslagen av profetens mäktiga ord. Genast skickade hon flera bud att gripa Elia, och man gjorde nog sitt allra bästa att få tag i honom. Men han var i säkerhet. Gud hade gömt honom vid bäcken Kerit, som från öster rinner ut i Jordan.

Här i öknen ensamhet fick Elia vara tillsammans med Gud. Detta är en viktig sak. Du minns, att Johannes döparen en längre tid vistades i öknen. Där gick han i Guds skola. Jesus bad och tänkte under de 40 dagarna i öknen. Elia tänkte på sitt arma folk, och hans bön blev allt varmare. Självt blev han genom sitt sällskap med Gud stark i själen. Han såg allt klarare sin uppgift och greps av en stark önskan att bliva till välsignelse för folket.

Under tiden är han sin Herres gäst. Bröd och kött är närande mat, och den var så mycket mera värd, då han fick

den på så underligt sätt i dessa hungrens år. Hans tro på den levande guden stärktes också.

När bäckens vatten sinat ut, måste han på Herrens ord vandra åstad till en annan ort. På ett mycket underligt sätt leder Herren honom till en fattig änka. Skulle då hon kunna hjälpa profeten. I texten må du själv läsa om denna underbara händelse. Tänk att mjölet ej tar slut! Och oljan räcker också till. Ja, så kan Gud välsigna än i dag. Mången fattig änka kan i dag tacka Herren för hans underbara godhet i fattigdomens tider.

Vi måste beundra denna fattiga kvinna. Det är inte så lätt att dela med sig av det lilla man äger. Det vet du, när du bara har *ett* äpple. Du vill nog ha det själv. Men det har välsignelse med sig att vara hjälpsam. Det fick änkan erfaras.

För profeten var det också mycket lärorikt. Och en säker tillflykt hade han i den låga kojans. Ja, vår Gud gör underbara ting på jorden. Må vi tro på honom!

V. Wikholm

Forts. fr. n:r 41.

Verkligt hjältemod.

— Hör du, Leonard, vill du taga ett brev med till baron Stålhjälms, när du går hem? Det blir ju en liten krokväg för dig, men du skulle göra mig en stor tjänst därmed, ty det är viktiga saker som jag skrivit om.

— Ja, det skall jag gärna göra, sade Leonard.

— Jag ville också bedja dig vänta på svar. Det kan du taga med dig i morgon, när du kommer till skolan.

— Är inte baron Stålhjälms en av styresmännen för banken? frågade fru Persson.

Nu väcktes Leonards nyfikenhet och han lyssnade ivrigt efter svaret.

— Jag tror nästan det, min vän. Vad ville du säga, Grönberg?

— Jag vet att han är det, sade Grönberg, en av de äldre gossarna, som gärna ville lämna upplysningar även när han saknade nödig kännedom om saken. Leonard reflekterade emellertid icke däröver utan var nu viss om, att baron Stålhjälms var direktör för banken.

Sedan undervisningen var slut för dagen, och Leonard var på väg till baronen med brevet i fickan, undrade han, om han skulle träffa denne stygge direktör — som han kallade honom — som hade varit med om att stjäla moster Idas pengar. Om han träffade honom, vad borde han då säga eller göra?

IX. Ett stort misstag.

Det var ganska sent på kvällen, när Leonard återvände hem.

Fru Willén hade varit orolig för honom. Det var ovanligt, att han icke kom hem till kvällsmaten, och hon hade nästan väntat, att han denna bekymmersamma dag skulle varit ivrig att höra, hur det gått för henne i staden.

När han äntligen kom hem, såg han förgråten och skygg ut, han undvek sorgfälligt att möta hennes blick.

— Var har du varit, Leonard? frågade hon.

— Till Wallby. Pastor Persson bad mig gå dit med ett brev till baron Stålhjelm.

— Har du varit kvar där hela tiden?

— Ja.

— Hur kommer det till? det är ju ganska sent.

— Baron höll mig kvar, svarade Leonard, och det såg ut, som om han skulle börja gråta.

— Bjöd han dig på kvällsmat kanske? frågade hon uppmuntrande.

— Ja — nej — jag menar, att jag inte ville ha någon mat. Men hur gick det för moster i dag?

— Det gick inte bra, sade hon och tankarna gingo nu tillbaka till hennes bekymmer. Våra pengar äro säkert förlorade. Men det är många som lida mycket större förluster än vi. Gud hjälpe alla, som genom denna olycka förlorade allt vad de ägde.

— Mamma höll på att svimma, sade Albert. O, det var bedrövligt. Jag försökte stödja henne, men käppen halkade, och jag höll på att falla omkull själv.

— Hon borde låtit mig följa med, började Leonard, men tvärstannade plötsligt.

— Jag hade mycken tröst och hjälp av Albert, sade fru Willén. När vi voro uppe hos härads hövdingen för att begära hans råd, påminde han mig om ett par viktiga saker, som jag höll på att

glömma. Det var en stor hjälp för mig.

— Ja, ser du, på bortvägen talade mamma med mig om allt, som hon tänkte fråga härads hövdingen om, och jag har ju gott minne, säger pastor Persson, tillade Albert leende. Då var ju det minsta jag kunde göra, att påminna mamma om det, som hon höll på att glömma.

Fru Willén frågade åter Leonard, vad som kvarhållit honom så länge på Wallby, men han gav intet tillfredsställande svar. Fru Willén, som var mycket trött, beslöt då att tillsvidare lämna saken och tillsade de båda gossarna att gå till sängs.

— Mamma är trött och nedstämd i kväll, sade Albert. Vi måste försöka att inte störa henne, utan vara tysta. Hennes rum ligger ju alldeles under vårt så hon hör varje buller.

— Du tror visst, att ingen annan än du bryr dig om henne, sade Leonard buttert.

Albert svarade ej utan skyndade att kläda av sig. Han hörde modern gå av och an i rummet inunder, och han kände sig glad över, att hon lovat honom att gå till sängs strax ehuru det var ovanligt tidigt. När han knäböjde vid sin säng för att bedja sin aftonbön, tyckte han sig höra ljudet av en snyftning från Leonards säng, som stod i andra ändan av rummet. Han bad då, att Gud ville välsigna och trösta honom, om han var bedrövad. Sedan steg han upp och sade vänligt "god natt" till Leonard och gick till sängs.

Trött av dagens ansträngningar höll Albert just på att somna, när han fick höra Leonard tassa över golvet.

— O, Bertie, jag är så förfärligt olycklig, snyftade han. Vad skall jag göra! — O, vad skall jag göra?

— Hur är det fatt? frågade Albert, som genast blev klarvaken.

(Forts.).

För småttingarna.

För våra allra minsta små
en vers det kommer då och då.
Här kommer en om lilla Rut,
som aldrig ni ha hört förut.

Hon Sissans valpar lånt en dag
att åka med ett litet slag,
de gnällde först: "Låt bli! Låt bli!
Vi våga inte åka, vi!"

Men det blev roligt ganska snart,
ty Rut hon satte av med fart.
Till hönsgår'n bar det på visit,
men tuppen skrek: "Kom inte hit!"

Då foro de till nasses bo,
han bökade uti sin ho
och grymtade och åt och drack
med mycket sörplande och smack.

Till kalven, som i hagen gick
de gingo in ett ögonblick,
men då kom stora kossan, — hu! —
och körde ut dem med sitt "Bu-u-u!"

Då foro de till Pontus stall,
där var väl lugnt i alla fall.
De lekte där bland hö och strå,
och Pontus var så hygglig så.

*Men i ett hörn en kisse låg,
och när hon tre små valpar såg,
då sköt hon rygg och var så arg,
som om hon varit minst en varg.*

*Ty kisse hade ungar sju
att skydda och bevara nu,
och vovvarne och lilla Rut
de skyndade förskräckta ut.*

*Till Sissamor små valpar snart
ses komma med en ryslig fart
att söka tröst och hämta mod
hos den, som bäst de små förstod.*

*Och lilla Rut sig lärde att
ej föra samman hund och katt,
ty de ha inte lust ibland
att knyta några vänskapsband.*

Ella.

Brev från farbror Sköld.

Kära små vänner.

Jag är icke söndagsskolbarnens egen missionär. Men jag intresserar mig mycket för alla söndagsskolor och alla söndagsskolbarn. Jag är nu en gammal man. Om Gud vill, så skall jag fylla 65 år i år. Men fast jag är så gammal, har även jag varit en liten pojke en gång. Men på den tiden, jag parvlade omkring som liten pys i en avkrok i Sveriges vackra land, fanns där åtminstone i min hemtrakt inte någon söndagsskola, som jag kunde besöka. Jag skulle säkert ha glatt mig mycket åt att få gå i söndagsskolan. Jag tycker, sedan jag nu sett så mycket av världen, livet och mänskligheten, att vartenda barn i hela Sveriges rike skulle gå i söndagsskolan. Man får ju lära sig så ofantligt mycket nyttigt och gott där. Kära små barn, varen flitiga att besöka söndagsskolan. Där fån I den bästa undervisningen och den säkraste barlasten för livet.

I undren säkert, varför jag tar till pennan och talar med er. Jo, se jag var "Farbror barnaväns" (J. B. G:s) goda vän. Åren 1887—1888 skrev jag flera bitar i eder tidning. 1889 mottog jag tillsammans med min hustru Sv. Missionsförbundets kallelse att resa till Kina, som dess missionär. Vi hade då tre små pojkar.

Innan vi drogo till Kina första gången skrev jag ett längre brev till s.-s.

barnen. Det var edra mammor och pappor, som då voro barn och läste, det jag skrev. Jag föreslog då bland annat, att I borden öka på edra insamlingar, så att I skullen kunna underhålla *en* missionär i Kongo och *en* i Kina. Aldrig kunde jag väl då tro, att jag skulle få leva ända till dess, att I skullen få så många egna missionärer som I nu han. Vetan I hur många det är? I juli detta år är det 34 år, sedan vi över England drogo till det stora landet och det myckna folket i fjärran östern. Tänk — vad ert arbete utvecklats dessa år! Det är ju på sätt och vis också en mansålder. Man anser ju att genomsnittsåldern för Sveriges folk är 30 år.

Men det är icke bara många missionärer I han därute på de vida hednafälten. I skolen ju nu bygga ett hem på Lidingön för missionärernas barn också. I skolen se, att jag var därute i går, den 16 juni, på Lidingön för att deltaga i en liten festlig tillställning. Det var första gången i mitt liv, som jag såg missionsnärnsbarnens hem. Och jag häpnade över att se, hur vackert det var. Omgivningen är storartad. Allt badade på e. m. i solljus. Och som små solar lyste alla barn. Det var en rörande syn att betrakta dem. Så villiga de större barnen voro att hjälpa och passa på de yngre. Inte trodde jag, att några av barnen skulle känna igen mig — gamling. Men jag hann ej uppför

de sista stegen på trappan förrän en söt liten varelse flög mig om halsen och sade: "Jag känner allt igen farbror, jag". Och så blev det muntert. Jag undrar icke alls på, att vår aktade ordf. i Svenska Missionsförbundet sade till mig: "Då jag blir trött av riksdagsgöromålen och annat arbete, drar jag mig hitut ett slag för att leka med barnen." De små kunna skingra sorgsna och tunga tankar samt muntra upp livet. Gud vare tack för barnen. De äro i sanning en Herrens gåva.

Tänk om vi haft ett sådant hem för missionärernas barn, då vi reste ut första gången 1890. Icke ens då vi reste ut 1899 för andra gången till Kina hade vi något missionärsbarnhem. Vi hade en liten pojke då. Han hette David. Föddes i Kina 1892. Han trodde nog, att han skulle få lov bli lämnad i Sverige med de äldre bröderna. Vid tal om vår utresa sade han mer än en gång: "Snälla mamma och pappa tag mig med till Kina. Lämna mig ej i Sverige. Men så hämtade Gud hem honom till sig, innan vi reste. Vad tron I far och mor kände? Den näst honom i ålder — omkring 9 år — måste ju stanna hemma i Sverige. Vi hade ingen svensk skola då i Kina, som vi nu ha. O, hur ofta han grät — långt förut innan vi skulle skiljas. Han tog skilsmässan så djupt. Och då far och mor skulle skiljas från honom och hans två äldre bröder och resa den långa vägen till Kina igen, var det så slitande sorgligt, att det tron I ej, kära söndagsskolbarn. Tårarna vilja komma fram ur mina ögon även nu. då jag tänker därpå, fast det skedde 1899

— således för 25 år sedan. Härav sen I, kära barn, att missionärernas små få bringa ett stort offer, då deras föräldrar lämna dem hemma. Men tänk hur väl det är, att det finns ett missionärsbarnens hem på Lidingön nu och en snäll, rar tant där, som tar hand om barnen, då far och mor resa med fridens budskap till fjärran hednaländer.

Men som I veten är det hemmet redan för litet. Ett till skall byggas. Och det är just det nya missionärsbarnens hem på Lidingön, som I, kära små vänner, skolen bygga. Är det inte väldigt intressant att I få bygga detta hem? Jag var med i maj vid en mindre söndagsskola i M. Just den söndagen lämnades de fulltecknade korten in där. Det var under jublande buller. En ansenligt stor summa blev det ock. Ja I skolen lyckas, det är visst. Och tänk så trevligt det skall bli för eder, då I bliva pappor och mammor, att på det nya hemmet se alla de där inbundna korten och ta reda på er kära söndagsskola och edra namn. Jo, det skall bli någonting det. — Tänk, så ledsamt då för den, som ej varit med.

Det här blev nu ett långt brev på lång tid. Jag har ej kunnat avsluta det förrän i dag — 2/8. För resors skull och annat mellankommande arbete har det dröjt så länge med färdigbildandet. Det har ju gått fortare med edra insamlingar för det nya missionärsbarnens hem än för mig att få detta brev "diktat". Gud signe er alla och edra lärare och lärarinnor, det önskar av fullaste hjärta eder gamla vän

Joh. Sköld.

Uggenäs söndagsskola.

Uggenäs ligger i en av Värmlands vackraste trakter i den natursköna Klarälvsdalen. Även här samlas några barn om söndagarna omkring Guds ord, då deras vänner söka visa dem till Jesus,

den store Barnavännen, som älskar de små och vill göra dem lyckliga och passande att en gång få taga del i den lovsjungande skaran omkring lammets tron. Då vi själva mången gång varit glada att få fotografier och hälsningar

från andra söndagsskolor genom vår kära tidning Barnvännen, vilja vi även på samma sätt göra ett besök i Sveriges söndagsskolor.

En varm hälsning till alla söndagsskolor samt till redaktionen från vår lilla grupp. Genom

E—r. L—n.

UGGENÄS SÖNDAGSSKOLA.

Bibelläsning

för veckan 20—26 okt. enligt Svenska Bibelläsningförbundets textlista.

20 M. 1 Kon. 18: 1—15. Elia är här.

21 F. 1 Kon. 18: 16—20. Du och din faders hus.

22 O. 1 Kon. 18: 16—40. Ett stort regn.

23 T. 5 M. 4: 14—24. Varning mot avgudadyrkan.

24 F. Ps. 115: 1—8. Verk av människohänder.

25 L. Jer. 10: 1—11. Fäfängliga avgudar.

26 S. 1 Kon. 18: 20—39. Elia och Baalsprofeterna.

Söndagsskoltexter.

Söndagen den 26 okt.

SMÅBARNSAVDELNINGEN:

Jesus lär oss bedja. Matt. 5: 9—13.
Minnesvers: Ske din vilja. Matt. 6: 10 b.

MELLANAVDELNINGEN:

Elia och Baalsprofeterna. Kon. 18: 20—39.
Minnesvers: Men om det misshagar eder att tjäna Herren, så utväljen åt eder i dag, vem I viljen tjäna antingen de gudar, som edra fäder tjänade, när de bodde på andra sidan floden eller de gudar, som dyrkas av amoréerna, i vilkas land I själva bon. Men jag och mitt hus vi vilja tjäna Herren. Josua 24: 15.

ÖVRE AVDELNINGEN:

Paulus i Efesus. Apg. 19: 23—40.
Minnesvers: Och nu anbefaller jag eder åt Gud och hans nådes ord, åt honom som förmår uppbygga eder och giva åt eder eder arvedel bland alla som äro helgade. Apg. 20: 32.

Brevväxling med de små.

Kära unga vänner!

Nu när hösten är inne och kvällarna börja bli långa önska Ni nog något att syssla med när läxorna för dagen äro lästa.

Här kommer nu ett trevligt arbete, en lång rad av prisuppgifter att lösa. Lösningarna skola insändas till redaktionen först i januari 1925 så Ni ha god tid

på Er. De som lyckas lösa minst 20 uppgifter rätt, få som vanligt en god bok till uppmuntran.

Skriv vid lösningarnas insändande tydligt namn och adress.

Hjärtliga hälsningar till Eder, Edra hem och lärare i söndagsskolorna.

Från Edra vänner i

Redaktionen.

Prisuppgifter.

N:r 1. *Bibelgåta.*

I viiken lärjunges namn läst baklänges finnes en kvinnas och en profets namn?

N:r 2. *Bokstavsgåta.*

Följande bokstäver och stavelser, rätt sammansatta, bilda sex ord vars begynnelsebokstäver beteckna ett mansnamn, slutbokstäverna en stad i Norge.

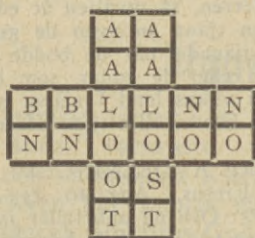
Us, b, av, t, ra, e, ma, g, re, ne, k, ro, s, li, i, me, n, ba, r.

Prisuppgift n:r 3.

Stad i Italien.
Pojknamn.
En sjukdom
Ett folkslag
Stad i Ryssland.

Begynnelsebokstäverna lästa uppifrån och ned bilda namnet på ett berg i Asien och slutbokstäverna lästa uppifrån och ned bilda namnet på ett instrument.

N:r 4. *Korsgåta.*

Om bokstäverna i korsgåtan ordnas

rätt, så fås såväl i de lodräta som vågräta raderna:

- 1) en stad i Tyskland,
- 2) en stad i Amerika.

Tre blommor.

Man börjar med en viss bokstav och tager sedan bokstav efter bokstav — i pilarnas riktning — runt prästkragen, varje gång överhoppande samma antal sådana, till dess alla bokstäver äro medtagna.

Har man plockat ut bokstäverna i rätt ordning, erhållas namnen på tre bekanta blommor.